

ΜΠΟΝΑΜΑΣ

"Όλα τ' αστέρια τ' ούρανοῦ μέσα σ' ἓνα πανέρι,
 "Αν ἤμποροῦσα νά 'δαζα ὀλόχρυσό μ' αστέρι,
 "Όλα θὰ σοῦ τὰ χάριζα, στολίδι σου νὰ γείνουν,
 Κ' εἰς τὴ μεγάλη σου ψυχὴ ἢ λάμπαις των νὰ σβύνουν.

Τῆς γῆς ὅλα τὰ λούλουδα ἂν ἦτανε 'δικά μου,
 'Ολόδροσα θὰ σ' τὰ 'φερνα ἄσπρη τριανταφυλλιά μου,
 Στὴν τρυφερὴ καρδοῦλά σου τὸ μύρο τους νὰ χύνουν,
 "Όταν θὰ πίνουν τὴν πνοὴ τὰ χεῖλη σου π' ἀφίνουν.

Καὶ τὰ πουλάκια ποῦ πετοῦν καὶ γλυκοκελαδοῦνε,
 "Όλα μαζῆ σ' ἓνα κλουδί ἂν ἦτανε νὰ μποῦνε,
 "Όλα γιὰ τὴν πρωτοχρονιά θὰ σ' τὰ 'στελνα πουλί μου,
 Νὰ σὲ ξυπνοῦνε τὴν αὐγὴ μαζῆ μὲ τὴν ψυχὴ μου.

Μὰ ὁ χειμῶνας, ἢ βροχαῖς, οἱ κεραυνοὶ, τὰ χιόνια,
 Σκορπίσανε τῆς μυρωδιαῖς, τ' ἄνθη, τὰ χελιδόνια,
 Κι' ἄλλο δὲν ἔμεινε γιὰ σὲ παρὰ οἱ στεναγμοὶ μου,
 Γιὰ θλιβερὸ κελάδημα, γι' αστέρι ἢ ψυχὴ μου...

Σῦρος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Γ. ΑΔΑΜ.